

Lindhé Bladet

Nr 1 År 2010

VÄLKOMNA PÅ FEST I HÖST!

ÅRETS SLÄKTMÖTE MED FEST PLANERAS TILL VÄPPEBY, BÅLSTA.

NÄRMARE BESTÄMT LADAN SOM NUMERA HYSER ÅBERGS MUSEUM.

SÄTT AV LÖRDAGEN 11 SEPTEMBER I KALENDERN OCH TA MED HELA FAMILJEN OCH SLÄKTEN.

MER INFORMATION OM BÅDE FESTEN OCH VÄPPEBY I BLADET.

Grindstolpe vid infarten till Väppeby Gård

KÄRA FRÄNDER!

Man brukar säga att man kan se på barnen hur föräldrarna har varit. Alla har vi pusselbitar till våra gärningar inbyggda i våra privata liv. Man kan lära sig lika mycket – eller mer – genom en titt i privata domäner jämfört med timmars studier av officiella beskrivningar. Det mest privata, kanske det mest pinsamma, ömtåliga eller skandalösa, bidrar ofta till att lösa gåtor kring vem en person verkligen var. Det krävs en helhetssyn för att förstå. När vi fått kunskap om en människas allra mest hemliga sidor kan vi förstå varför han betedde sig och tänkte som han gjorde.

I förra numret försökte vi lära ut några grunder vid personforskning, insamling av material osv. När detta är klart ska massan bearbetas. Vi får lära oss att ta fram den vi letar efter och utreder.

Ett människoliv är som en bok, eller en film - med intrig, dramaturgi och sensmoral. Som en pjäs full av finurlig undertext, och med en dialog mer mästerlig än vad någon författare kan prestera. Problemet – eller icke-problemet, beroende på hur man ser det – är att berättelsen inte blir tydlig förrän i efterhand, oftast långt, långt senare. Konsten är att se den. Det finns en logik, en tanke med hur vi lever våra liv. Kanske är det det omtalade undermedvetna som är författaren, måhända är det något annat. Men det är förunderligt hur man oftast först i efterhand kan se mönstret i de vägval individen gjorde eller någon gjort åt henne. Även de destruktiva valen följer en logik, vilket man blir varse när man i steg för steg ser berättelsen mejslas fram.

Sedan styrelsen bildades, i sin nuvarande sammansättning, har vi talat om – först viskande på tu man hand, senare tillsammans vid styrelsebordet – att vi just av ovan angivna anledningar (för att kunna förstå bättre varför vi är de vi är) borde lyfta fram en del familjehemligheter och ägna ett särskilt nummer av släkttidningen till detta.

En person som vi undrat mycket över är Johan Lindhés trettonde barn. Om honom skriver Sten-Erik i detta nummer liksom om “den blå bokens försvinnande”, en historia i historien som är minst lika märklig. För övrigt har det inte varit helt lätt att skaka fram några skandalösa historier, inte för att det inte har hänt några, tvärt om. En del skandaler ligger kanske för nära i tiden. Finns det några i släkten som vill bejaka vår nyfikenhet och som inte har några känslomässiga hämningar mot att gå tillbaka och öppna dörrar för oss? I så fall är vi mycket tacksamma över ett bidrag till något kommande nummer. Men i detta nummer finns annan spännande läsning t.ex.: fortsättningen på “farbror Eriks dagbok”, vi får lära känna “Agda i porten” och “Virginia Eriksdotter” men framför allt får ni information om höstens stora begivenhet – släktfesten – som äger rum en dag som ingen kan glömma, nämligen den 11 september (förhoppningsvis inte ödesdiger).

Låt mig presentera skandalnumret som kom av sig.

Omi Söderblom Mohammar

EN LINDHÉSK ANMODER

Många svenskar härstammar från Virginia Eriksdotter. Hon föddes på Kalmar slott den 1 januari 1559 klockan sju på morgonen strax innan solen gick upp enligt vad hennes far, Erik Gustafsson, antecknat på det horoskop han själv ställde över sin förstfödda.

Erik var son till Gustav Vasa och Katarina av Sachsen-Lauenburg, av gedigen tysk furstesläkt. Som person vet man just ingenting om henne. Eriks bröder gjorde vad de kunde för att svärta ner henne, vilket envist har präglat hennes eftermäle. Hon dog ung och efterlämnade endast sonen Erik som skulle ärva kronan efter sin far som inte bara genomdrivit den furstevänliga evangelisk-lutherska läran i riket, utan även gjort det ärftligt. Gustav Vasa styrde sitt rike närmast som ett familjeföretag med den befryndade högadeln på styrelseposterna. Även Eriks alla halvsyskon var släkt med dem medan han själv yvdes inte så litet över sitt finare moderne.

Erik XIV

I sitt övermod friade han t o m till drottning Elizabeth av England. I förhoppning om att hon så småningom skulle ge med sig eller att han skulle få något kontinentalt napp roade han sig med sin "frillohop", sina många älskarinnor. Detta väckte dock inte anstöt, utan sågs snarare som naturligt att furstesöner övade sig inför äktenskapet och skaffade sig "naturliga" barn innan de lyckats förhandla sig till en högättad gemål.

Furstedöttrar däremot kunde självklart inte ta för sig sexuellt, vilket Eriks syster Cecilia fick känna på när Erik på Vadstena slott kommit på henne med att på sin kammare ha släppt in en mansperson. Till stor förargelse för fadern basunerade Erik till råga på allt ut den pinsamma händelsen.

Erik var en välutbildad renässansfurste av europeiskt snitt. I motsats till sin obildade far var han därför väl förtrogen med antik mytologi och historia. Sin äldsta dotter lät han uppkalla efter en romarinna som dräpts av sin far för att undvika en för släkten vanärande våldtäkt. En av sina andra frillodöttrar lät Erik döpa till Lucretia efter en kvinna som själv tagit livet av sig av liknande orsaker.

Vår Virginias mor hette Agda Persdotter, av Erik stundom kallad Charitas efter namnlikheten med en av chariterna, de tre gracerna, Aglaia. Agdas far var en framgångsrik men bångstyrig borgare i Stockholm vid namn Peder Klemetsson från Finland, vanligen kallad Pe/de/r i/på Porten, vilket har tolkats som en del av Storkyrkobrinken, då kallad Nikolai port, som Erik ofta passerade.

I hertig Eriks "frillohop" var Agda länge den främsta. Efter några glada år på Kalmar slott som hans sambo och efter att ha fött minst två döttrar blev hon emellertid avlagd. Dock tryggades hennes framtida försörjning genom egendomar och ett högadligt gifte. Ett litet rum på Kalmar slott kallas än i dag "Agdas kammare".

Frillobarns uppfostran reglerades ännu av medeltida lagar vilket innebar att modern skulle ta hand om barnet tills det var tre år, och sedan fadern tills det var sju. Till skillnad från "horungar" fick även frillobarn ärva fadern. Deras lagstadgade särställning bland oäktingarna försvann in på 1700-talet.

Virginia tillsammans med sin syster med namnet Constantia, alluderande på dygden trofasthet, togs därför om hand av sin far för att få en vårdad uppfostran vid hovet. En kammarjungfru vid namn Karin Månsdotter fick i uppgift att särskilt passa upp på den nu sexåriga Virginia. Anstöt och avsky väckte det emellertid när han som kung Erik XIV efter sina klantiga och misslyckade försök att utrikes skaffa sig en gemål, gick högadeln förbi och upphöjde sin lilla frilla Karin till drottning.

Uppenbarligen fann Erik sin dotter Virginia lovande eftersom han t o m planerade att gifta bort henne med den ryske tronföljaren Ivan Ivanovitj. Det undslapp hon gudskelov när denne mördades av sin far, Ivan IV, den förskräcklige kallad. Istället fick hon till make ståthållaren på Kronobergs slott vid Växjö, Håkan Knutsson, som efter sitt vapen kallade sig Hand. Paret fick sju barn men åtten dog snart ut av brist på manliga arvingar. Båda makarna avled 1633.

fortsätter på sid 6

FARBOR ERIKS DAGBOK

Förord av Sten Norén

Här följer fortsättningen av kaptén Erik Norén-Brandels (1880-1916), Isabella Lindhé-Noréns äldsta son och min farfars bror, dagboksanteckningar från Persien 1912, som har publicerats som en följetong i Lindhé Bladet sedan 2004. Farbror Erik var en av ett antal svenska officerare som av Storbritannien och Ryssland fått i uppdrag att organisera en gendarmerikår av perser för att hålla vägarna i landet fria från rövare. Kanske det också fanns dolda politiska motiv som att hålla demokratiörelser/upprorsörelser på plats som jag beskrivit i tidigare förord. Man kanske kan se dessa svenska officerare som en slags föregångare till nutidens FN-trupper?

I sin dagbok beskriver farbror Erik hur han tillsammans med ett par andra svenskar leder en trupp som skall marschera från huvudstaden Teheran ner till staden Shiraz i södra Persien (Iran). Det tog en dryg månad, 1 mars till 5 april 1912. I detta avsnitt, 10-12 mars, får vi bl.a. uppleva Farbror Erik bli väl mottagen av en armenisk telegraftjänsteman i staden Kashan, göra ett besök i basaren därstädes och gå på duvjakt endast iklädd militärpäls och tropikhjälm.

Del 3, Originaldagboken över marschen till Shiraz 1.3 - 5.4 1912, fortsättning

10.mars

MARSCH OCH RAST MED VATTENMELONER

Afmarsch kl 7 fm. Ett mildt regn hade under natten fallit, så att vi sluppo dammet efter vägen. Lugn dag med mulen himmel, svalt och skönt. Färden gick till en början gm samma slags terräng som under gårdagen. Marscherade hela dagen i utkanten av den Stora öknen, från vilken vi skildes gm en rad af låga kullar, avbruten här och var. Då och då hålvägar, rätt smala, att passera. F.ö. var det att köra midt i terrängen. Skelett och mer eller mindre av rofdjur angräpna kadaver av hästar, kameler och åsnor angifva med några 100 tals meters mellanrum den stora karavanvägen. Ett par strömmar hvilka så småningom utsina i öknen passerades, en mer än meterdjup.

Rast vid Nasrabad, en rätt stor plats. På ett par

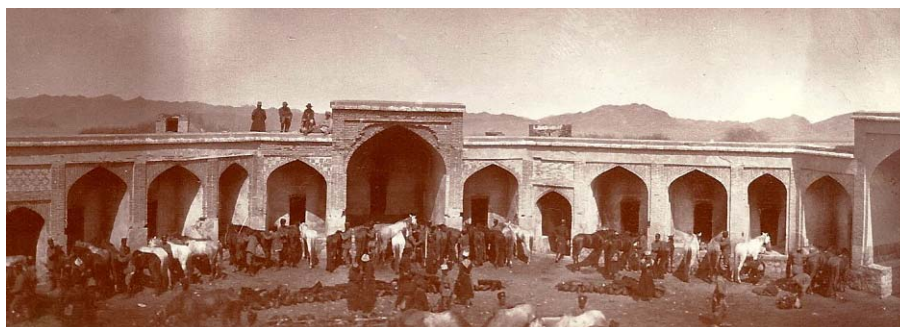
kilometers omkrets kring denna lerby med flera karavanserajer är trakten odlad och försedd med bevattningssystem. Här köpte vi härliga meloner (s.k. vattenmeloner) stora såsom våra tu människohufvuden tillhoppa. Annat än de i mitt tycke äckliga melonerna i norra Europa, med konst tvingade till mognad under en alltför svag sol och på alltför kort tid. Med dessa härnere äro som smekning för en gammal subaltermage.

ÖVERNATTNING I KASHAN

Trakten ner mot Kashan också odlad, dock ej korn här. Första hus som påträffas är en judisk synagoga, sedan tel.gr.stn. K. är ganska stor. Omkr. 30 000 själar hyses inom dess grå lerväggar. Mandelträden blomma på bar kvist. Kashan är en skorpionstad. Slapp dock göra närmare bekantskap med skorpionerna.

Vi fingo ett bra kvarter för truppen i en stor seraj, dåligt ställdt med stallar. Själva bo vi hos telegraftjänstemannen vid eng. telegr. en armenier vid namn Sochias. Bra rum relativt taget förstås, t.o.m. hvar sin säng. Siefvert illa biten nattetid i sängen af mystiska djur på de mest intima kroppsdelar.

S. är mycket vänlig och tillmötesgående, hans unga rätt nätta hustru dito. De plocka fram allt vad huset förmår. Som de ej har europeiska rätter tjänstgör vår kock som instruktör i köket och med utmärkt resultat.

Den hyggliga S. hade för vår räkning skaffat Shirazvin från Isfahan samt ett särdeles njutbart brännvin, starkt och med anissmak, användbart äfven som likör. Han hade tänkt på oss så mycket att vi kunna få en del med oss. Khaili khuob! (=mycket bra/SN). Som vi nu nära en vecka suktat beträffande dylika läckerheter blef middagen en helgostund. För min del åt jag så mycket att jag nästan blef illamående, måste promenera före kojningen.

Fru S., armeniska, talar jämväl persiska men ej engelska. Kan blott säga "Thank so much indeed". Som jag ännu ej haft tid lära någon pers. alls med undantag af några få ord, mest kommandon, kan man ju förstå att vi två mellan 4 ögon ej hade så mycket

att säga hvarandra. Som jag såsom daghafvande hade en del att ställa om vid truppen och ej kunde närvara vid lunchen fick jag efteråt tära litet kallt i sällskap af frun. Hon erbjöd mig bl.a. mjölk till teet vilket jag förklarade mig ej bruka. Detta förstods så att en tjänare eftersändes att bjuda mig päron i st. Då jag sedermera frågade om hon tillät att jag tände min pipa svarade hon, efter många tecken och fingertalande fr. min sida "I not like". Hon trodde som jag sedan fick höra af mannen att jag erbjudit henna att suga min snugga.

BAD MED KONSEKVENSER

Följande dag den 10. rasteday. Aflöning, puts med åtföljande visitationer och sedan allm. permission för truppen, som genom ombud hade för Siefvert framhållit sin stora pålitlighet. Kashan är gudilof ingen helig stad. Annars vete väl Pharao hur det gått hvilket kan förstås af följande.

Daglöjtnanten kom på em. med en rapport att vakten (20 man) så när som posterna afvikit under förklaring att de måste bada. Den strunten kunde ej hejda dem. Ny vakt genast. Så småningom kommo de brottsliga tillbaka och sitter nu jämte sin bef. inburade i ett rum med en post utanför, hvilken senare har order att skjuta den som gör försök att fly. Straffet väntar dem och här läggas ej fingrarna emellan i någon mån.

Idag kl. 4 uppvaktade guvernören i staden, jämte en son och en mollah. Fingo te, kaljanpipa och sötsaker. Karlen såg mycket klok ut och lät begriplig. Förklarade att han var fullt öfvertygad om att vi skulle "göra". Är f.ö. baktyar (*en folkstam/SN*) så att det var ömtåligt att röra vid frågan om de oförskämda stamförvanternas rofferier.

OMVÄND RÖVARE

Naib Hussein, den store och så fruktade rövarchefen i Kashan utöfvar ej längre där sin gamla verksamhet. Han var en "hederlig" rövare, som roffade mot rekvisition från persiska staten hvilken efter hvad jag hört sägas var skyldig honom en hel del. Försök att knäcka honom ha gjorts bl.a. af kosackbrigaden dock utan framgång tack vare H:s väl beväpnade och strängt disciplinerade ryttarskaror, uppgående till omkr. 200 man.

I vinter ha underhandlingar förts mellan H. och pers. regeringen, hvilket resulterat i att en försoning inträdd. Nu är H. amnichef (= ch. för landsvägsgendarmer) i Natenz ung. en mil härifrån. Han har nu till uppgift att tills vidare med sina skaror skydda karavantrafiken mellan Khom och Isfahan. Samme man som förut rövrat karavaner skyddar nu karavaner på samma

väg! Om någon tid är de nog rövare igen. Detta är typiskt för persiska förhållanden.

BESÖK I BASAREN

I afton har jag besökt basarerna. Hvad man särsk. får bra där är mattor och koppar. I Kashan finns 400 mattverkstäder d.v.s. ställen där mattor tillverkas för hand. Man betalar för en matta i storleken 3x2m alltefter arbetets gedigenhet och dyrbarheter i öfvrigt 40-300 tomaner (1 tom. ung.=5 kronor). Koppargrufvor finnes godt om ehuru få äro exploaterade. Alla arbeten hamras för hand. Stora långa hallar i basaren rymma små verkstäder sida vid sida. Där inne är ett hamrande och dunkande så man har svårt göra sig hörd. Köpte en stor kanna, som jag på stället (?/SN) apterar till punschkylare (13 kram) en cigarrkopp (2 kram) samt 6 st utmärkt vackra tallrikar för 15 kram. Allt = 30 kram (10 à 11 kr). Det skulle hemma i Stockholm säkert kosta 60 à 70 kr om de nu kunde göra så fint arbete där för hand.

12. mars

OMVÄG GENOM ÖKNEN

"Rosor, vin och danserskor vaenta Eder. Telegrafera affärden Petersén" Så lydde den glada morgonhälsningen som, telegrafiskt afsänd från Shiraz, nådde oss den 11 strax före afmarschen kl.8 fm fr. Kashan. Den klingade som en ljuflig vårhälsning söder ifrån från de eviga rosornas stad.

Foto af Sochias familj före afresan. Under natten hade ytterligare en gendarm afvikit o en korpral som utsändts till hans infångande hade återkommit med oförrättadt ärende.

Så bar det af genom en labyrinth af trånga gator lika svåra att hitta ut igenom som Khoms. Dess bättre kände en pers. off. vägen, så rek. var ej af nöden, enbart en föregående rensning från karavaner o.d. Utanför staden en sådan där egendomlig kyrkogård jag talt om förut. Tyckes vara regel.

Vägen bar ut i rena sandöknen alldeles i kanten af den stora Saltöknen från hvilken vi skildes blott af en rad låga kullar. För att undvika de svåra stigningarna i bergen valdes en omväg ut gm öknen i st.f. genaste vägen gm bergen. Marken var betydligt lösare än förut, ren sand i hvilken fourgongerna skara djupt ned. Om jag undantager fåglar syntes ej under dagen ett lif förutom små decimeterlånga grå ödlor med rundt hufvud, strimmig, tandad, grå svans, röd sköld på ryggen och mycket långa ben och tår. Dessa djur löpa med en oerhörd snabbhet härs och tvärs öfver vägen. Förekom äfven förut ehuru ej så talrikt som

nu. Färgtonen är rödbrun eller gulbrun och kamelspåren afteckna sig som stora näckrosblad. Hett och gassande frampå dagen.

USELT KVARTER

Ingen långrast. Direkt till bivacken Gaz, dit vi anlände vid 1-tiden. Det vardt oss sagdt att inkvarteringsmöjligheterna voro mkt dåliga. Det var ej sant. De voro ung. = 0. Stall för en del hästar kunde visserligen fås men ej beboeliga rum för truppen. Serajen var trång utan eg. rum blott en massa otäckta kättar de flesta fulla af får och getter. Några källarliknande hvalv funnos men de så fulla af ohyra o alla sorts djur att t.o.m. truppen bad få ligga utanför, hvilket beviljades.

Själftva beslöto vi ligga ute vid fourgongerna i våra sofsäckar. Som vi kommo så tidigt i ro som kl. 2 fingo vi tid att njuta af en siesta i solgasset. Jag tog förstås af mig allt och knöt mig på sofsäck och lifpäls i gasset, inslumrade så småningom. Väcktes af ropet "Pang, tjahi haser" (=Pang, téet är färdigt). Hade köpt en samovar i Kashan hvilket var en stor vinning. Dessutom köpte N. där en stor förnämlig kopparbricka (2 toman) afsedd att apteras till rökbord, så den tjänade, nu, som framdeles blir fallet, till matbord.

DUFJAKT

Vid uppvaknandet fick jag sikte på en liten flock dufvor, en lämplig ting att förstärka middagen med. Bössan låg vid sidan, greps och lifpälsen påsattes för att ej sära musselmännens i vissa fall ömtåliga känslor. Sålunda utrustad och med korkhjälm på huvudet tågade jag bort mot en gammal ruin där dufvorna höllo till. Fick ej skott, ty då de lyfte befanns att hjälmen hindrade anläggning. I st. fick jag tillfälle att nedlägga en annan dufjägare som strax efteråt flög upp ur ruinen – en ugglas. Foto av mig i den fantastiska kostymen.

SKÖN AFTON

Middagen, kryddad af Sochias vin och brännvin tärdes

under den bästa stämning bland lärar och koffertar från vår uppackade fourgong. Efteråt té med rom. Härligt. En förtjusande afton och dito solnedgång. Sandkullarna borta i Saltöknen skiftade i alla slags färger, småningom öfvergående från brandgult till blått och violett. Ett slag tycktes de mig likna västkustens i Sverige kala klippor strax efter solnedgången. Ungefär samma dagar längst bort – hvita inskjutande vikar, minnande om ett lugnt haf – flikar af Saltöknen. När mörkret föll på tändes en lägereld och löddandet (?/SN) fortsattes tills vi blefvo sömniga, då N. knöt sig i den nu nästan tomma fourgongen. Siefert och jag i våra sofsäckar på ett slags af N. hopkomponerade "fältsängar" egentligen drifbänksliknande träramar på hvilka billiga mattor spikats (Bårsängarna för länge sedan så trasiga att de ej kunde användas.)

Under dagen hade en officer anmält att han kände den senast rymdes moder som bor i Kasghen. Han sändes att hämta karlen och återkom vid 4-tiden med honom, rapporterade att mannens mor och broder, hvilka ej "tilläto" att han tjänade regeringen inlåst honom i ett rum. Karlen påstod själf att det varit hans afsikt att återvända fast han ej fick för de sina. Naturligtvis lögn, men i alla fall typiskt.

forts. från sid 3

Eriks horoskop, Virginia Eriksdotters och Håkan Knutssons vapen finns avbildade i Brita Söderbergs Släktrönikan II, där det även redogörs för genom vilka ättlingar släkten fördes vidare.

C Wijkmark

Litteratur:

Elgenstierna, Gustaf: *Den introducerade svenska adelns ättartavlor III*. 1927

Larsson, Lars Olof: *Arvet efter Gustav Vasa*. 2005

Sundberg, Ulf: *Kungliga släktband*. 2004

Söderberg, Brita: *Släktrönikan II*. 1982

23/3/1938 - LAT. 56°51'7, LONG 77°4'8

Min far, Christer Lindhé, seglade jorden runt tre gånger på den fyrmastade barken Viking, som idag ligger permanent i Göteborgs hamn. Han klev ombord som ung skeppsgosse och klev av som förste styrman. Därefter läste han in sjökaptensexamen, kallades in i flottan under kriget och seglade ytterligare några år som kapten på lyxyachten Solana i Medelhavet innan han 1946-48 blev Civilekonom på Handelshögskolan i Stockholm. Emellanåt rapporterade han från "världshavet" i några svenska tidningar. Följande är saxat en artikel som beskriver rundningen av Kap Horn 1938.

Jörgen Lindhé

Jag tänker på vad jag varit med om under mina tre världsomseglingar och undrar om jag någon annanstans, än på en windjammer, kunnat uppleva så många ögonblick av spänning, tjusning och vild lycka. Så många ogripbara skönhetsvärden, så många stunder av oändlig tacksamhet över att få vara till

och uppleva. Jag har lärt mig så mycket, sett så mycket, känt mig så liten och ändå så stor. Våg och vind draga alltid segerrika fram, men Vikingen förblir alltid obesegrad utnyttjande havet och vädrets makter i sitt eget syfte.

De flesta hårda stormar jag varit med om ha nått sitt klimax nattetid eller ha fört med sig regn och hagel, så att det inte varit tillfälle att studera effekterna. Men

jag har haft stormar i dagsljus och solsken också, såsom den i förra veckan. Det var en härlig storm, hård och vildsint, en fantastiskt grov sjö och ett vidunderligt vackert färgspel. Morgonsolen sken från en nästan molnfri himmel – ja, det var den grannaste storm jag varit med om. Jag stod hela morgonen till rors med en kamrat och hade alla tillfällen i världen att njuta av skådespelet.

Ännu vid åtta glas kvällen förut förde vi fulla segel men då tycktes vinden bli lite starkare än som var behagligt för skepparens sömn, och vi togo flygande jagare och mesantopp. Vinden var god, vi gjorde över tolv knop nästan bidevind babords halsar. Men farten tycktes inte erbjuda "stabben" tillräcklig tjusning att avhålla honom från att taga röjlarna vid tiotiden. I vaktskiftet vid midnatt gigade vi beginen och sedan törnade frivakten in.

När vi kommo ut igen klockan fyra hade andra vakten tagit övra brammarna, kryss- och förundrabrammarna. Vinden hade slagit om till sydlig och blåste frisk och stadig. Frammot klockan fem friskade vinden snabbt i och styrman blåste två vissel och vakten kom på däck och gigade och beslog storseglet. När storseglet var fast, var det lagom att taga brammen. Så halades kryss- och storstäng ner.

Det var nu full storm och skummet yrde över skutan. Purra frivakten – vi ska ta mäsarna, hojtade kaptenen, som också kommit på däck. Kryssmärsen, förmärsen. Vinden ökade konstant och hela tiden, medan vi togo segel hade vi en så gott som o f ö r ä n d r a d slagsida av ungefär trettio grader.

Stormen ökade till orkanstyrka och båda vakterna sögo i stormärsnerhalarna, och märsen firades så väl att seglet aldrig kom i tillfälle att slå. Sjön hade gått grov och hög hela morgonen och väldiga bröto kammarna i lovart och lä och den ena sveparen efter den andra kastade sig över relingarna med kaskader av skum, i vilket den uppgående solen bröt sina strålar i alla spektrets färger. Och hela tiden dansade regnbågen

mellan vanten förut om styrbord och över de hoppande vågtopparna i lovart.

Men från syd nalkades med en svindlande fart ett moln över havsytan, som skiftade i alla färger mellan stålgrått och bländande solguld – det var skum, skum som en orkanby slet av vågorna, där den drog fram. Det var, som hade övre delen av vågorna sugits upp i luften och den andra delen pressats ned, ty havet, nyss djärvt sträckande sig mot skyn, jämnade ut sig som vid stiltje, där byn drog fram.

”Störman – det är en orkanby – hör ni hur den visslar?” skrek skepparen. Och verkligen, den visslade, nej, den tjöt, intensivt och gällt, och när den närmade sig fartyget övergick tjutet i ett vrål och till ett öronbedövande dån, när den träffade riggarna. Vattenmassorna röko med vinden inöver fartyget och träffade oss som en intensiv ångestfylld smärta, som steg med varje sekund och gjorde det nästan omöjligt att andas, man endast stod och kippade efter luft. Fartyget vräktes nästan över ända vid den häftiga attacken och darrade på ett sätt, som vore dess sista stund kommen. Vattnet strömmade in över däck från lä och var man höll sig fast efter bästa förmåga i vad han hade tillgängligt.

Viking kämpade mot elementens rasande anfall – oss tillkom det att hjälpa henne och därmed även oss själva.

Ännu förde vi focken och stumparna, och vi måste bärga dessa för att få skutan att resa sig. Utslungande order voro till ingen nytta i detta vansinniga larm, de fördes bort av vinden, men de flesta visste väl ändå, vad som skulle göras, men ångesten hade paralyserat dem och det var inte förrän efter ett par minuter, som den första chocken gav med sig och de samlade sitt mod för att våga livet i kamp för sitt fartyg genom att gå ned på fördäck och göra ett vansinnigt och desperat försök att giga focken. Det var dock, som om naturanden haft misskund med dem, ty plötsligt lättade byn en aning och skutan reste sig sakta, oändligt sakta, liksom först kännande sig för. Skumdiset lättade delvis, och det var åter möjligt att andas utan för stor ansträngning. Men att giga focken tog i det närmaste en hel timme. Att få gigat och gårdat i lovart gick snart nog, men sedan ökade vinden igen och det fanns ingen annan chans att få upp seglet än att invänta en avslappning i vinden eller att seglet skulle slå en aning - slog det mycket skulle

seglet på ett ögonblick blåsa i trasor, och sedan skulle vi inte ha andra bekymmer med det seglet än att taga hem liket – men ingen tänkte på genvägar då. Upp kom ju seglet till slut, men då var den våldsamma byn redan över.

När skummet försvunnit, erbjöd havet en oförlömlig anblick. Den friska, rena, klara morgonluften, så genomskinlig som den endast kan vara härnere tusentals mil från land. Den vidunderligt grova sjön med vågor, som i vitt bländade skum sträckte sina armar högt emot den kristallhårda blå himlen, det djupa carminblandade blå i vågdalarna, i slutningen övergående till genomskinlig ultramarin och upp emot skummössan i en klar grön ton, och så ett lätt dis, som gjort sig fritt från havets sköte och fördes vidare av stormvinden, bärande med sig solstrålarnas alla färger i en lätt eterisk drömbåge. Över allt detta spände himlen sin tempelkupol av fina lätta nyanser av guld i öster till djupt violett i väster.

Det är naturligtvis lönlöst att beskriva detta skådespel,

ty det är ändå aldrig möjligt att åter ge ens sig själv skuggan av den vansinniga tjusning, som bemäktigade sig ens sinne just då och gjorde en vild av lycka och glädje att få vara här och se, se och dricka skönhet, rörelse, liv, kraft. Denna tjusning nästan extas som lämnar förnuftet långt bakom och endast lämnar rum för den primitiva känslan av äganderätt – äganderätt till livet, till allt.

Men närmare i tiden än denna storm ligger en händelse, som jag helst skulle vilja glömma, men som nu tränger sig fram med oemotståndlig kraft, och jag ser ånyo klart denna olyckliga morgon för fem dagar sedan. Skummet brusar kring bogen och sprider sig

som ett vitt täcke på båda sidor om fartyget, som klyver sin väg fram genom vågorna över södra Pacific mot Kap Horn – ungefär en vecka avlägset. Hittills denna resa har det varit otur med vindarna och motstormar ha hindrat fartyget att göra någon god fart i österled.

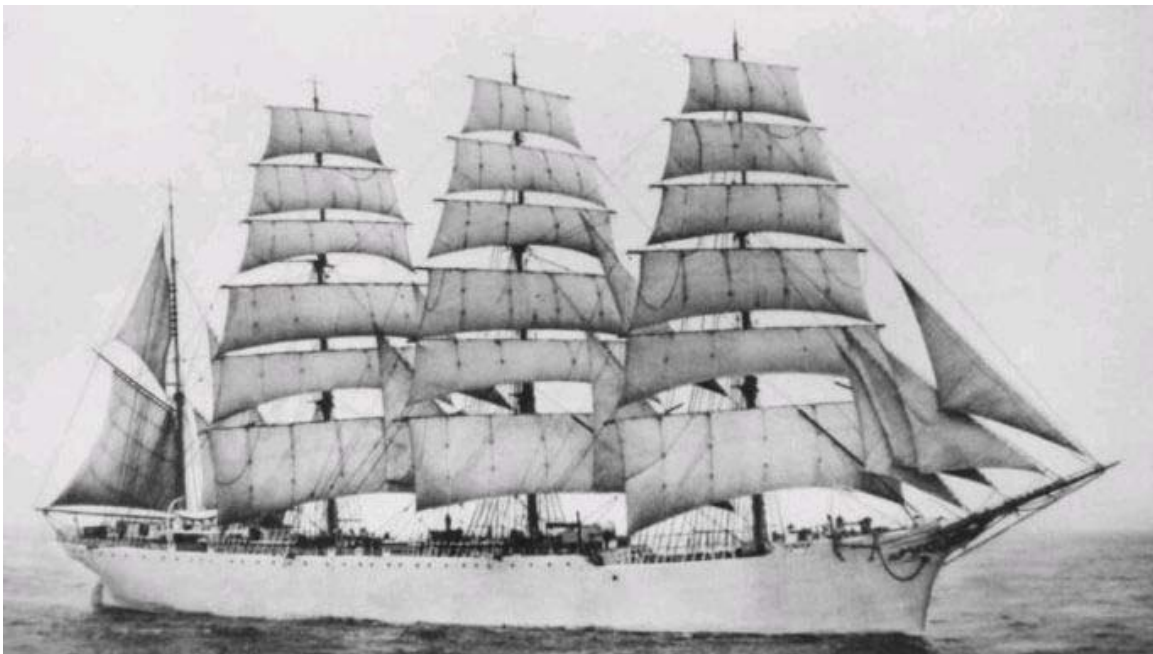
Det är en praktfull dag. Solen lyser från klar himmel, där enstaka moln bolla upp sig och bryta av mot det intensiva blå. Det blåser en frisk, nästan hård vind från syd, en kall stickande vind från sydpolen, och seglen äro spända i mjuka kurvor, så jämna och symmetriska, att inte den skickligaste konstnär skulle kunna åstadkomma ett linjespel mer fulländat. Endast röjlarna, de två översta råseglen, leva då och då, när vinden för ett ögonblick brassar emot en aning. Solljuset bryter sig i vågkammarna, och glittret är så starkt att man plirar med ögonen, och det är ansträngande att vistas längre tid på däck. Sjön är ganska gropig, och då och då bryter sjöarna över fördäck och främre delen av halvdäck, ty fartyget är djupt lastat, och hon hinner inte alltid resa sig mellan sjöarna. Det kommer dock inte så mycket vatten på däck, att det stör – det endast piggar upp med lite saltstänk ibland, och dessutom kan man stå ut med mycket, när man äntligen får göra god framfart, det ha vi inte blivit bortskämda med på sistone.

jag vet inte bestämt. Han låg högt i vattnet, armbågarna upp, isländaren, den tjocka isländaren, uppkavlad under armarna. Han försökte tydligen få den av sig.

Det var Joe – en av mina bästa vänner ombord. Han tittade mot fartyget – en sista lång blick upp mot de höga riggarna, som han älskat så. Tänkte han kanske på hur vackert det var, eller tänkte han på utsikterna att bli upptagen. Antagligen hade han inte hunnit uppfatta att detta var slutet.

Omedelbart han föll överbord hade det getts order “Rodret dikt lovart”. Vi halade back i kryssen och storen och fartyget stannade av och började driva. “Sätt ut livbåten” ... “Motorbåten” “Fort” “kapa surningarna”. Det arbetades feberaktigt på att få ut motorbåten, men den var väl surrad och det tog lång tid, innan den var bemannad, firad och fri från fartyget.

Pojkarna arbetade frenetiskt vid årorna i den grova sjön för att komma till olycksplatsen. Alla visste dock att det var för sent. Vattnet är 5°C. Joe hade isländaren och sjöstövlarna på, han är ingen god simmare och vet inte hur han skall taga av sig kläderna – och jag tvivlar på att han skulle ha gått iland med att få av sig kläderna i detta kalla vatten och den

Jag och båsen sutto i segelverkstaden och sömstickade då det plötslig går 4 – 5 skarpa vissel. Vi rusa huvudlöst upp på däck. Alla röra sig skyndsamt akterut... “Man överbord”! Jag vet inte vem. Jag rusar akterut för att kasta ut en livboj, men kocken har redan kastat en. Jag ser en grabb i vattnet 150 meter akterut om fartyget, eller var det 200 meter,

grova sjön.

Jag frågade kaptenen, om inte en man borde sändas upp i riggen för att spana. Jag blev omedelbart uppsänd med en god kikare. Jag hoppades få se Albatrosserna skockas över honom, som de bruka,

fortsättning på sid 12

DEN LILLA BLÅ ANTECKNINGSBOKEN

Ättefadern Johan Lindhé var under åren 1803-1857 gift tre gånger med först Carolina Charlotta Krusell, sedan Sigrid Wulf och sist Sophia Blom, där Sophia var systerdotter till första hustrun. Med dessa hade han sex, tre respektive tre barn. Andra barnet i första äktenskapet, Frans, har den i särklass tyngsta grenen på släktlinden. En överväldigande majoritet av ättlingarna är löv på denna.

Sonen Janne i andra giftet sägs ha varit den som mest liknade fadern; äventyrlig, vild och glad i kvinnor. Det var hos honom, som Johan bodde på gamla dar, på gården Haget utanför Borensberg i Östergötland. Karaktärsdragen följde tydligen med till senare generationer. En släkting, Ingrid Ekelund, berättade en gång för mig att hon konfirmationsläste en sommar (runt 1928 gissar jag) i trakten av Västervik. Hon hade då av sina föräldrar hört att en släkting, Jannes äldste son Allan Lindhé, bodde i närheten. Så en söndag efter högmässan cyklade Ingrid och en kamrat iväg och hälsade på Allan. När prästen fick höra om besöket blev han förfärad. Allan var inget lämpligt sällskap för små flickor. Förutom att han var känd för kvinnoaffärer så var han skjutgalen.

ÄVENTYRLIG GREN

Runt 1980 besökte jag Ingrid Ekelunds mor, Elna Rudberg, på Elvinggården i Äppelviken tillsammans med Ingrids syster Brita Söderberg. Elna och Brita var eldsjälarna, som vi har att tacka för släktföreningens tillkomst. Till detta besök var också Christer Lindhé, Jörgens pappa, inbjuden. Christers farfar hette Nils och var helbror till Janne. Nils gren utmärker sig mer för äventyrslystnad, Dagny var gift med upptäcktsresanden Sten Bergman, och sedan för konstnärskap. Porträttmålaren Ivan har vi berättat om tidigare, även Christers pappa Einar målade, Astrid Sucksdorff är känd naturfotograf och Åke Bergman silversmed.

Christer hade till Elvinggården med sig en del material

med släktanknytning, som överlämnades till släktföreningen. Där fanns bland annat många fina foton på hans nära släktingar men också ett stiligt sådant på hans pappas kusin, Stellan Lindhé, som var bror till Allan. I materialet fanns också en liten blå anteckningsbok. Oansenlig var den men visade sig ha ett spännande innehåll.

BARN NR XIII

Johan överlevde sista hustrun med 22 år. Men även om han inte gifte om sig mer så slutade han uppenbarligen inte med kvinnoaffärer. Av boken framgår att Johans trettonde barn hade dött i England efter ett yrkesliv som sjukgymnast och utan arvingar. Tyvärr minns jag inte hans namn. Men hela släkten tycks ha känt till honom även om det inte finns något skrivet om honom. Man kan väl gissa att modern var någon, som gjort tjänst i Johans närhet. Barnet hon födde erkändes inte formellt men fanns med i periferin i släkten. Nu hade han efterlämnat pengar, en summa som uppenbarligen var åtråvärd.

Enligt noteringarna så organiserade sig de svenska släktingarna för att göra anspråk på arvet. Det behövdes pengar för att driva en process i England. Man skulle bevisa att den icke erkände nu trots allt var en Lindhé. Den, som inte ville satsa, skulle skriftligen avsäga sig rätten att ärva till förmån för dem som processade. Drivande i frågan var bland andra Richard och, om jag minns rätt, Einar. Hur det gick förmäler inte historien.

EFTERLYSNING

I Time läste jag för många år sedan ett kåseri om relationen till böcker. Sensmoralen av artikeln var att det finns två sätt att förhålla sig, antingen så har man böcker eller så lånar man ut böcker. Släktföreningen tillhör i det här fallet tyvärr den senare kategorin. I all välmening lånade jag ut den lilla blå anteckningsboken till en intresserad släkting. Tiden gick, saken glömdes och nu är den borta. Så nu gör vi en efterlysning; vet Du något om boken så hör av Dig till styrelsen.

Sten-Erik

ULLA PETZÉN 90 ÅR

Jubiläum

Den 23 februari fyllde vår mamma Ulla Petzén 90 år. Sedan mitten av 80-talet är hon bosatt i Norrtälje men föddes som Ulla Nyberg i Stockholm där hon också levde större delen av sitt liv. Mamma var Barbro Taube (f. Lindhé) och pappa konstnären Ragnar Nyberg som vid tiden för Ullas födelse just erhållit Jenny Linds konstnärsstipendium som innebar 3 års studier i Paris. Hennes allra första reseminnen är därför från tvåårsaldern då den lilla familjen bland annat tog sig till Capri per motorcykel med sidovagn!

Skolgången skedde i Stockholm och avslutades med bra betyg från Vasa högre flickskola år 1938. Därefter följde olika kurser vid Stockholms stads handelsskola. Första jobbet var som sekreterare vid Öfvergård &

Co som än idag fungerar som agenturföretag till pappers- och massa-industrin, här arbetade hon i 11 år.

År 1945 gifte sig Ulla med Nils Brunnström i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm och fick barnen Gösta och Barbro.

Ulla var också under en lång rad av år aktiv i Blå Stjärnan, som är en frivillig försvarsorganisation vars syfte är att hjälpa till med livsmedelsförsörjningen och djurtillsynen vid svåra påfrestningar i samhället. Som Blå Stjärna arbetade hon i sekretariatet vid ryttarolympiaden 1956 i Stockholm.

Hennes fritidsintressen var att rida vilket hon gjorde genom att rida hästarna på K1 varje morgon innan hon gick till arbetet på Öfvergård & Co.

Ett annat stort intresse var att läsa böcker, särskilt historiska romaner. Ulla var även en flitig bridgespelare särskilt under 40 & 50-talen då hon tävlade, sedan följde ett längre uppehåll och hon började spela igen när hon flyttade till Norrtälje.

Ulla arbetade också hemma med keramik såsom broscher, knappor och annat, som hon sedan sålde till olika företag. Hon sydde handskar som hon sålde eller gav bort till släktingar och vänner.

I början av 50-talet mötte hon Bertil Petzén och de gifte sig 1956 i Ljusterö kyrka. Tillsammans byggde de upp företaget AB Balanskontroll, vars inriktning var att ge kreditvärdighetsupplysningar till företag inom textilindustrin (Tekoindustrin).

År 1959 föddes parets dotter Eva och tack vare bonusbarnen Hans Petzén och Ingela Orre har Ulla en familjeskara bestående av 26 barn, barnbarn och barnbarnsbarn som naturligtvis gratulerar henne på födelsedagen!

Stort grattis på födelsedagen önskar vi alla, genom *Gösta Brunnström, Barbro Wallius och Eva Selin*

RÄTTELSE

i förra numret av Lindhé Bladet kom en del namn fel - vilket vi rättar här. Bilden är ett familjefoto med pappa Richard och mamma Gerda samt sju av deras åtta barn med några respektive samt tre barnbarn.

Från vänster: Arnold (f. 1887), Elna (f. 1890), Ingrid (f. 1913), Gösta (f. 1902), Gerda (f. 1860), Roland (f. 1886, högst upp längst bak), Bobbo/Barbro (f. 1897), Bertil (f. 1895, i fluga), Richard (f. 1862), Viveka (f. 1920). Till höger om Richard lilla Brita (f. 1914), bakom henne pappa Ragnar Bergh (gm Elna), Lilian/Tutta (f. 1888), Karin/Kajsa (f. 1892) och sist i raden Nils Petter Lindgren (gm Karin).

fortsättning från sid 9

så fort de få se något föremål i vattnet, men jag såg intet på denna väldiga upprörda vattenyta. Albatrosserna seglade majestätiskt och oberoende som vanligt – ett säkert tecken på att han var försvunnen. Förgäves spanade jag i trekvart till livbåten kom tillbaka utan att ha funnit vare sig Joe eller bojen.

Varje man hade arbetat så snabbt och effektivt han kunde och allt gick så fort det kunde tänkas. Allt som var möjligt hade gjorts för att rädda Joe, men det var bestämt, att han skulle gå. Antagligen var han "passed out" tio minuter efter det att han föll utombords. Alla hade gjort sin plikt och vi hade endast att böja oss inför det oundvikliga. Vi brassade fullt i riffarna, satte röjlarna och fortsatte vår färd mot hornet, en man mindre.

Efter frukost, när vakten kom på däck, sade förste styrman: - Låt oss böja våra huvuden. Hela vakten stod så med mössorna i hand en tyst minut vid lovarts reling vända mot platsen, där Joe fick sin grav.

Hur kom han då över bord? Han skulle skära i lovarts fockskot och gick på utsidan på en tamp med fötterna i en ögla. Det gick ingen särskilt grov sjö just då, det var den bästa dagen vi kunde hoppas då för jobbet, på den här sidan Hornet åtminstone. Just som han befinner sig på utsidan, slår emellertid en stor våg över lovarts reling och den tog Joe med sig. Med de

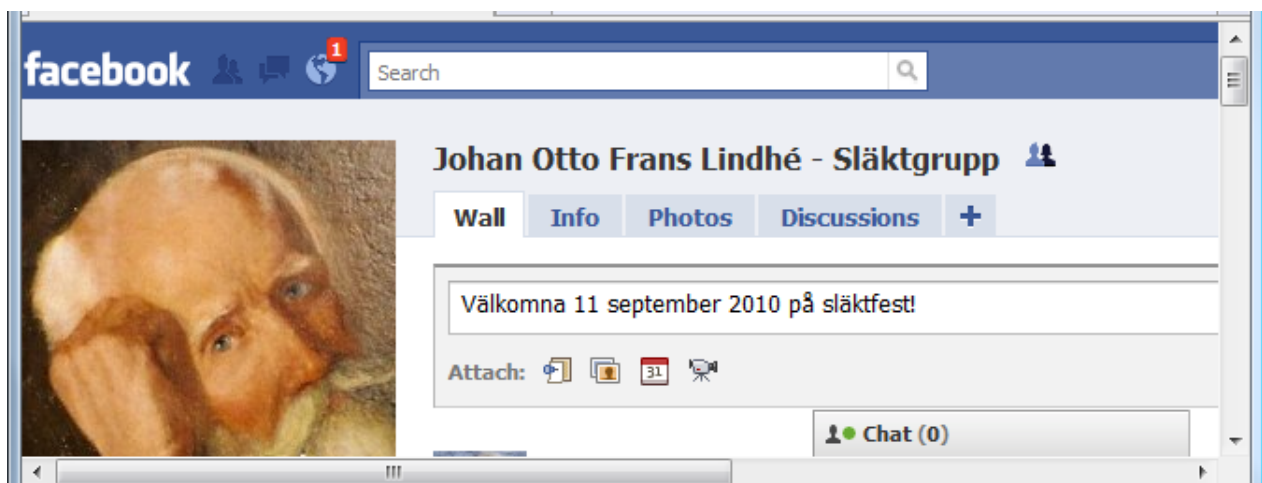
nio knop vi gjorde, tog det inte mer än ett ögonblick, innan han var akter om fartyget. Vi gingo stand-by resten av dagen. Men nu gick glasen vid rodret – jag besvarar dem med den stora skeppsklockan på backen, inväntar avlösningen och gick under däck.

Sådana voro de tankar, som tumlade genom mitt huvud sista natten på utkik. Igår middag hade vi en hård låringsvind, som på kvällen friskade i allt mer. Två man till rors. Hundvakten var klimax. Skutan drevs till det yttersta, darrande av påfrestningarna rusade den genom vattnet likt en äkta havets vinthund. Skepparen var på bryggan hela tiden, men han höll dukarna, fulla dukar, och jag är honom oändligt tacksam därför, ty denna natt har givit mig en vision av den gamla tiden, clippertiden, då seglen höllos tills de blåste bort och det omedelbart bändes nya segel, som genast sattes, då befälhavaren levde på poopdäck och sov i en stol fastsurrad vid kryssmasten. Förgången romantik. Hur mycket förlorar inte världen med långfartsseglarna av skönhet och äventyrlig romantik. Man är vemodig när man tänker på det.

På morgonen mojnade vinden av och brassade runt till akterlig. Nu segla vi bara, förtrollningen är bruten. På hundvakten gjorde vi 48 mil, vilket betyder, att vi i byarna måste ha gjort över 13 knop. Dagsdistansen är den bästa hittills på uppresan. Men skutan var svår att styra. Hade hon inte haft så mycket skägg i botten, hade vi nog gjort över 15 tidvis. Går det så här bra ett par dagar till runda vi Hornet i övermorgon.

VI FINNS PÅ FACEBOOK - ANSLUT TILL GRUPPEN OCH FÅ ALL NY INFO DIREKT, ELLER DELA MED DIG AV NYHETER

SLÄKTMÖTE MED FEST 11/9 PÅ VÄPPEBY I BÅLSTA

Ladugården, som den såg ut då

Johan Lindhés barnbarn Eric Lindhé gifte sig 1884 med Anna Möller från Väppeby Gård i Bålsta. Eric övertog gården efter sin svärfar och här växte under åren Eric och Annas nio barn upp.

Eric som var från Göteborg men hade anställning(?) på en gård utanför Eskilstuna kom till Väppeby på fester som anordnades av Annas mamma Lovisa. Det bodde tre döttrar på gården och sägen har det att Eric först fick nobben när han friat till Anna men att hon ändrade sig efter att han rest därifrån.

Eric och Anna Lindhé med de nio barnen.

Vi är många släktingar som är glada för det!

I år har styrelsen beslutat att hålla möte och släktfest vid Väppeby Gård som fortfarande finns kvar och i det som då var ladugård, idag Lasse Åbergs museum.

OMI SÖDERBLOM MOHAMMAR 60 ÅR

Jubilar

Vår älskade mamma fyller 60 år! Detta är självklart något som är värt att uppmärksamma. Omi har genom åren gjort en lysande karriär som hovrättsråd, och nu på senare tid även visat stor talang inom författarskap. Mamma har genom sina år förgyllt vår tillvaro med kärlek och stöd, och då inte minst åt hennes fyra barn och make.

Vi älskar dig, och ser fram emot de kommande 60 åren tillsammans!

Robert, Richard, Kajsa, Olof, Michael

Stort grattis önskar också vi övriga i styrelsen!

JUBILARER - 2010

90 år	
Ulla Petzén	23.2
Margareta Leissner	13.3
Elsa Dokken	8.11
85 År	
Marianne Zitting	19.2
Fred Nordström	9.3
Nils Widner	8.10
80 År	
Erik Nordström	16.1
Maj-Britt Landqvist	27.2
Karin Wiesner	1.3
Richard Lindhé	29.8
Klas Frieberg	19.9
75 År	
Arvid Kjelsen	15.1
Arne Lindhé	2.2
Eva Jonsson Bjelfvenstam	25.8
Marianne Ahlgren	21.11
70 År	
Reidar Stuban	
60 År	
Madeleine Gennow	14.1
Henrik Cederlund	20.1
Eva Lindgren	4.2
Carl Nordström	19.2
Pia Gillsäter	11.4
Elisabeth Cronholm	17.4
Omi Söderblom Mohammar	24.4
Sten Friis-Fischer	9.9
Björn Zitting	27.12
50 År	
Björn Ahlgren	11.2
John Nordström	16.2
Anders Ahlström	24.3
Per Bergenheim	5.6
Katarina Nyman	19.10
Lotta Lindström	23.11
Agneta Muhr	25.12
Ragnhild Oskarsson	25.12
10 År	
Zack Åkeson	
Martin Mathiesen	2.4
Theodor Torstenius	18.4
Oscar Norén	19.5
Erica Lindhé	23.5
Josefin Ekelund	27.5
Penelope Brunnström	6.6
Eveline Beyene	13.7
Valentina Lindberg	28.10

JUBILARER - 2011

90 År	
Gurli Gustafsson	27.2
Allan Frieberg	26.8
Margot Beckman	3.10
Kjell Lindquist	11.10
85 År	
Sten-Olof Vesterlund	30.3
Barbro Granström	30.10
Birgit Wanatowski	25.12
80 År	
Ann-Charlotte Iverus	11.6
Bertil Lindgren	27.9
Mia (Anna-Maria) Kessler	28.11
75 År	
Nils Lindhé	4.2
Yvonne Ahlström	19.5
Christina Wijkmark	24.8
70 År	
Kjell Stuban	
60 År	
Sture Nordlinder	7.5
Ana Rende	2.7
Charlotte Lucas	20.8
Christina Cronholm Gandra	27.9
Anette-Sophie Holmblad	20.12
50 År	
Helena Frieberg	2.2
Johan Söderbom	27.2
Kristina Trollås	12.3
Martin Rydeberg	3.4
Christer Wanatowski	17.6
Helena Pipping	21.8
Lisa Simonsson	28.8
Gitti (Birgitta) Hagenfeldt	29.8
10 År	
Sebastian Norén	
Sophia Schullström	28.6
Nils Carlsson	16.10

Listan bygger på den information vi har genom släktregistret och det som ni bidrar med. Vi försöker vara så uppdaterade som möjligt och ber om ursäkt ifall någon är omnämnd här av misstag eller inte kommit med. Hjälpt oss hålla registret aktuellt!

Vi har också, av utrymmesskäl, valt att bara ta med släktingar bland jubilarer, ej ingifta, och hoppas på Er förståelse

NOTISER

FÖDDA

Fabian Arnberg och Linnea Edén fick en son, BJÖRN Harald Fabian Edén, 20 augusti 2009

GIFTA

BDGAAB - Hélène Brunnström 10 januari 2010 med Fredrik Engström. Båda behåller sina respektive efternamn

SLÄKTFÖRENINGENS EKONOMI - VAD ANVÄNDS AVGIFTEN TILL?

I din hand har du det nya numret av LindhéBladet, organ för släktföreningen. Allt arbete sker ideellt, men vi har ändå omkostnader för tryck (ca 2500:-), distribution (ca 1600:-) och föreningens hemsida med några kronor per år och vi vill gärna hålla en mindre kassa för att om möjligt kunna sponsra Släktmötet för de yngsta.

Verksamheten lever på, och av, föreningens medlemmar och det här är vårt sätt att göra flera fränder uppmärksamma på att fler medlemmar behövs samt vikten av att betala årsavgiften om 100 kronor. Alltså; hjälp oss gärna genom att engagera fler av dina nära och kära i föreningen!

VÄRT ATT VETA

Föreningen har till **ändamål** att

- ❖ Verka för släktens sammanhållning
- ❖ Tillvarata släktintressen
- ❖ Samla släktens historia

Medlemmar i föreningen är alla födda, adopterade eller ingifta i ättelinjen från Johan Otto Frans Lindhé och hans tre hustrur Carolina Krusell, Sigrid Wulff och Sophia Blom.

Aktiv medlem är den som fyllt 18 år och betalat årsavgift eller bor hos föräldrar som betalat årsavgift. (En avgift per adress). **Årsavgiften** är **100 kr**/adress.

Anmäl Dig genom att betala in årsavgiften via PlusGiro, gärna för tre år i taget. Uppge ditt namn, adress, telefonnummer och e-post adress. **PG 34 33 60-4 Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar** c/o Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö. Skriv NY medlem på talongen.

Adressändringar eller ändrade familjeförhållanden antecknas på talongen eller mailas till någon i styrelsen eller direkt till Annika Torstenius.

Lindhé Bladet skickas varje år till alla aktiva medlemmar med årsbrev, information om släkten, släkthistoria och en medlemsförteckning.

Släktmöte med årsmötesförhandlingar och program för alla åldrar hålls vart tredje år och äger nästa gång rum **2010**. **Inbjudan** till släktmöte sänds till alla medlemmar (även icke betalande).

Aktiva medlemmar får **Släktregistret** genom att sätta in portoavgiften – 20 kr – på föreningens PG 34 33 60-4. Nya medlemmar får släktregistret utan kostnad.

Släktkrönikan av Brita Söderberg finns fortfarande att tillgå. Kontakta Stephanie Arnberg Bengtsson i styrelsen.

Släktemblemet – Johans vapen som brosch i guld på blå botten beställs genom att sätta in 45 kr (inkl porto) på föreningens PG 34 33 60-4.

Lindhéska **släktarkivet** M-7 369, 3:1+½ 2 finns i **Stockholms stadsarkiv**, Kungsklippan 6 i Stockholm. Hänvisa till ovanstående om ni vill besöka arkivet. Om ni vill lämna material eller fråga om arkivet kontakta styrelsen.

www.lindhé.nu

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar, Österlånggatan 39, 111 31 Stockholm omimohammar@hotmail.com	08-10 28 02
V. Ordförande	Sten-Erik Lindhé, sten-erik.lindhe@arlafoods.com	08-755 65 67
Sekreterare/Red.	Annika Torstenius, Karlavägen 117, 115 26 Stockholm annika.torstenius@telia.com	08-667 77 79
Kassör	Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö johan.lindhe@tre.se	08-731 87 17
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé, Döbelnsgatan 25, 113 58 Stockholm jorgen.lindhe@millibar.se	0708-84 89 43
Suppleant	Alice Whitehorn, Hådetorps gård, 640 32 Malmköping	0157-440 47
Suppleant	Stephanie Arnberg Bengtsson, Tappströmsvägen 72, 178 32 Ekerö stephanie.a.bengtsson@telia.com	08-560 312 25
Suppleant	Vakant	

slaktforeningen.lindhe@telia.com

Släktmöte med Fest

11 september 2010

Välkomna till Väppeby - Åbergs Museum i Bålsta

PROGRAM

14.00	Samling	Föreningen bjuder på kaffe
15.00	Aktiviteter	Promenad där familjer blandas och en guidad tur i museet
17.00	Årsmöte	Avslutas med välkomstdrink
18.00	Middag	Middag & Bar till självkostnad

PRIS

Föreningen bjuder på kaffe & kaka i samband med årsmötet samt det guidade besöket i museet. Middag till självkostnad.

ANMÄLAN & AVGIFT

Genom brev eller e-post senast

1 juli 2010. Annika Torstenius,
Karlavägen 117, 115 26 Stockholm eller slaktforeningen.lindhe@telia.com

Anmälningsavgift 100:-/person PG 343360-4. Ange ålder på ungdomar.

TILL BÅLSTA

med bil - ca 30 min från Stockholm, med pendeltåg - ca 40 min från Sthlm.

Vill du samåka hör av dig till styrelsen ska vi göra vårt bästa för att ordna bilpooler, annars transporter från stationen i Bålsta.

PENDELTÅG - FRÅN STOCKHOLM

13.13 - ankomst Bålsta 13.51

13.43 - ankomst Bålsta 14.21

PENDELTÅG - FRÅN BÅLSTA

20.09 - ankomst Stockholm 20.47

20.39 - ankomst Stockholm 21.17

21.09 - ankomst Stockholm 21.47

21.39 - ankomst Stockholm 22.17

22.09 - ankomst Stockholm 22.47

Mer info se www.lindhe.nu - här kommer uppdaterad och mer utförlig information att komma upp. Se även www.abergsmuseum.se